ISSN 0132-4462.
№ 2 2012
ЛЮТИЙ

перець

Олександр МІХНУШЕВ (тема Михайла Прудника)

—Для чого берете кредит?
— Не вистачає грошей на хабарі...

МОЖЕ, ВСЕ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ГОЛОВИ?

Як пише преса, мер Донецька Олександр Лук'янченко заявив: "Коли мене запитують, чому я не розмовляю державною мовою, я кажу: я говорю мовою моїх виборців. От піти сьогодні в колектив Донецького металургійного заводу або на шахту імені Засядька і зробить доповідь українською мовою – вони послухають, а потім думатимуть, що в мера щось сталося з головою».

Експерти ІАП із гуманітарних питань прокоментували ці слова: «А якби перед металургами чи шахтарями виступив українською мовою, приміром, Президент нашої держави, то так не подумали б. Мабуть, усе залежить від голови і від того , що та голова говорить».

«ПО-БРАТСЬКИ»

Російське Міненерго має намір знизити для України ціну на газ на десять відсотків. Так, як і для європейських країн. Нібито урівняли нас із Європою. Хай би рівняли і далі, щоб ми не платили чи не найвищу ціну у світі за голубе паливо. Так ні!

Росія, пропонуючи нам десятивідсоткове зниження, тут же висуває низку умов – до кінця 2012 року більше не просити про зниження ціни і купувати не менше газу, ніж передбачено контрактом. Одне слово, росіяни знову чинять, як той казав, «по-братськи». «По-братськи» - в лапках.

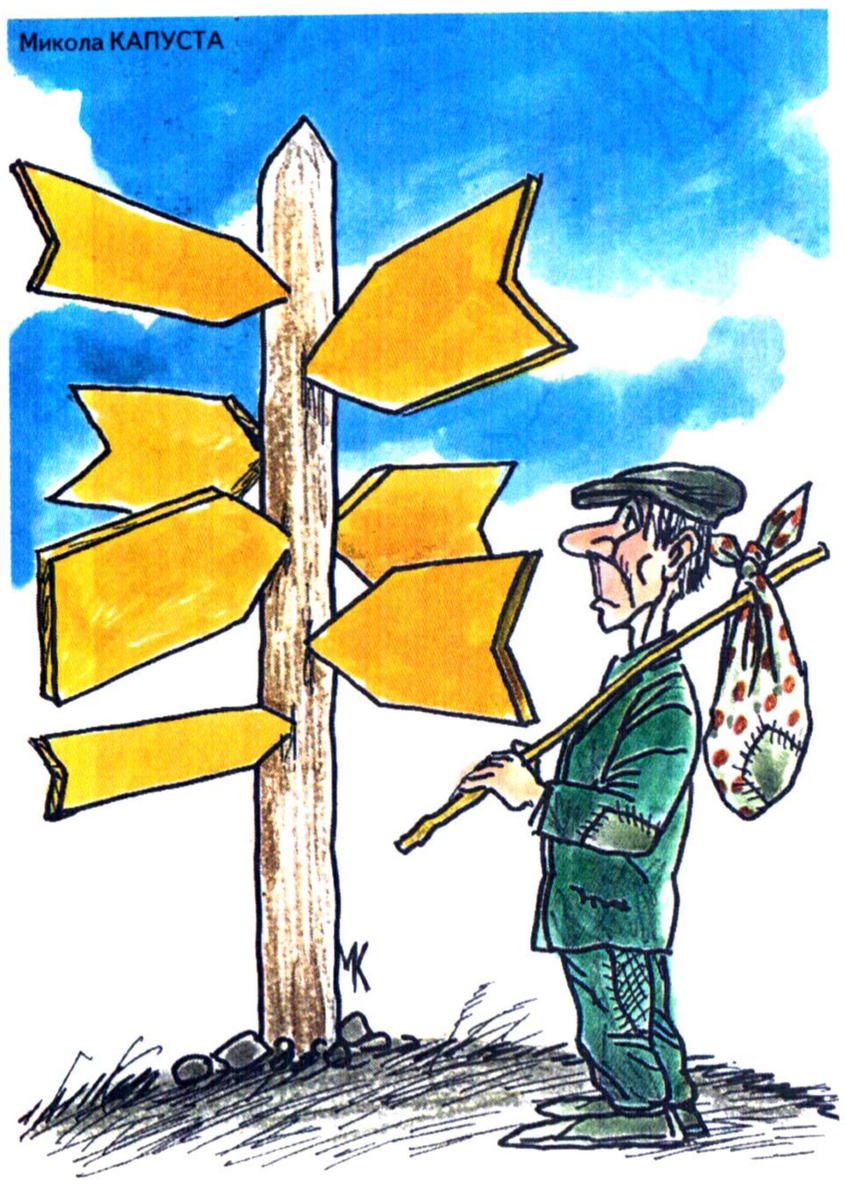

Родовід за 3-ха-ха

Зараз стало дуже модно «докопуватися» до своїх коренів, встановлюючи свою належність чи до дворян чи до козаків чи що там в «еліті» кому до вподоби. І попит, звичайно, викликає пропозицію. Телевізійна реклама вмовляє нас звернутися до патентованих знавців минулого, до ворожок, які викличуть духів предків, або просто набрати на мобільнику «3-ха-ха» (номер ми змінили) – і нам усе розкажуть про наші корені.

Якось мій друг – видатний український художник Олександр Дубовик – вирішив-таки скористатися тим номером і ось що йому розповіли.

«Дубовик». Походження цього слова недостатньо вивчене і вражає своєю загадковістю. Його виникнення відносять зазвичай до часів трипільської або принаймні до зрубо-андронівської (арійської) культури. Серйозні вчені все-таки віддають перевагу датуванню пізнішим періодом – норма-но-вікінговським, на користь чого свідчить останній склад прізвища – «vik», тобто «довгий фіорд», як кажуть в Ісландії та Норвегії.

Лінгвістична складова теж непроста і має кілька транскрипцій. Зокрема, «DUBOVIK» – це арамійсько-латинський варіант, який проіснував до 2158 року за канонічним християнським літочисленням, заснованим монотеїстичною сектою, яку, вірогідно, зібрав такий собі Ієшуа, про життя і вчення якого майже нічого не відомо.

У третьому столітті за цим же стилем ім'я Дубовик згадується в ісламських джерелах у зв'язку і зі святкуванням 3000-річчя центру ісламського світу – Ель-Кієва. В четвертому тисячолітті це слово неодноразово фіксується на древньокитайських скловолоконних мікроплатах, поширених у часи династії Плюнь. В «імператорському кристалі» блоку пам'яті тої епохи китайській транслітерації слова «ду-бо-вик» відповідає ієрогліф «фун-жень» у вигляді перпендикулярно перетнутих попарно паралельних відрізків прямих, де дві вертикалі скріплюють докупи небо і землю. Висхідна і низхідна лінії відображають ідею Дао, а за трактуванням культури «радж' япаті» – логіку та інтуїцію.

Астрологи відносять період життя особи «Дубовик» десь до другого століття нашої ери, що синхронізується зі зміною нахилу земної осі. Втім, чи була ця постать історичною чи міфологічною достовірних даних бракує. Зокрема, її вважають (можливо, помилково) засновником містичної езотеричної секти «жи-во-пис» (у китайській транскрипції). Серед «посвячених» у цю секту згадується тільки один із дивним прізвиськом «Пік-ассо», але єдиної думки серед вчених щодо історичності цього персонажа й досі немає. Можливо, це якийсь узагальнюючий образ або один із забутих апокрифів. Достеменно відомо, що ці сектанти здійснювали свою оригінальну ритуальну практику. Вони прикріплювали до тонких дерев'яних паличок шматочки вовни неклонованих тварин і цими знаряддями змішували кольорові пігменти, які потім наносили на різні матеріали: дерево, полотно, створюючи різноманітні езотеричні таємні символи. При цьому виголошувались магічні заклинання із трьох-п'яти звуків, що сприяли медитації, а також вживались всередину сильно тонізуючі напої рослинного походження, які, за переконаннями сектантів, наближали їх до Бога.

Всі інші документальні відомості про феномен «Дубовик» згоріли під час однієї із грандіозних пожеж у давньолітті».

Така собі вийшла родовідна розвідка.

Одним словом, якщо маєте гроші, «дзвоніте – да обрящете»!

Записав Вячеслав ПРИЛЮК, член НСЖУ.

НАШ ВЕРНІСАЖ

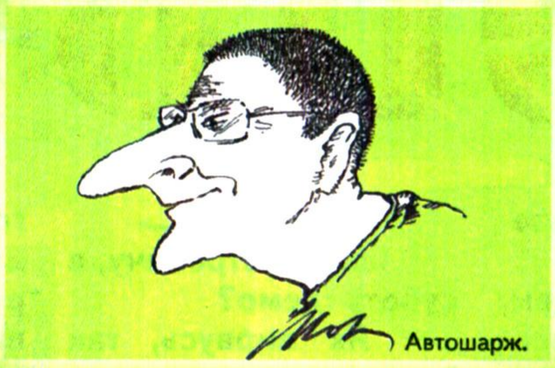

Сьогодні на свій вернісаж запрошує наш художник-карикатурист, член Національної спілки художників України, призер багатьох українських та міжнародних виставок Валерій МОГИЛЬНИЙ, який у лютому відзначає своє 70-ліття. З чим ми його і віншуємо!

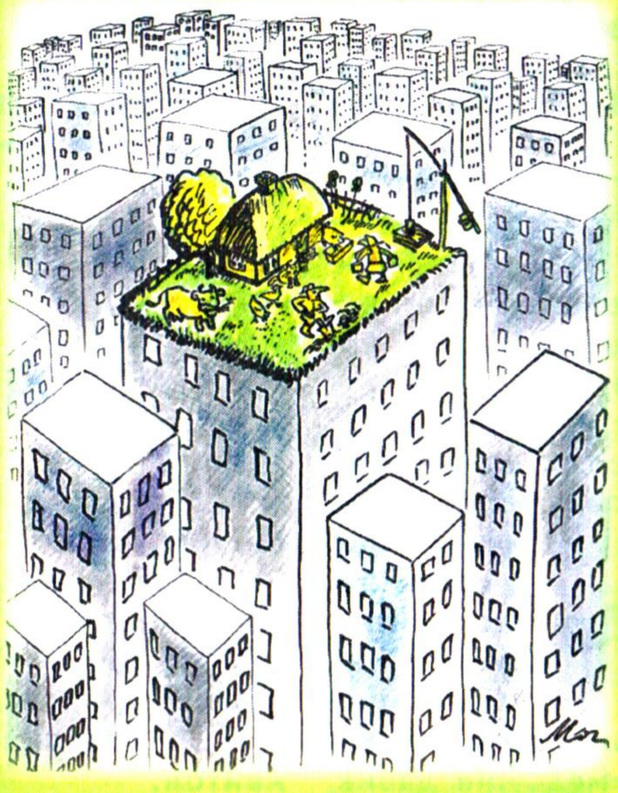

КОРОТКО КАЖУЧИ

◆ Тепер барани не дивляться на нові ворота, а ховаються за ними.

◆ Із тих пір як з'явилися гроші, їх завжди не вистачає.

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

◆ Статевий акт про списання з рахунку.

◆ Роздвоююсь — може, хоч одному пощастить.

◆ Невже незабаром наша родюча земля стане пустелею? Верблюдів уже завезли.

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Сатиричні мініатюри

РОКИ БІЖАТЬ

Не встиг зогледітись — зима
За поли вже хапає.
Маразму, наче, ще нема,
Але склероз діймає...

Сергій КОВАЛЬ.
м. Чернівці.

ЦИРК НА ЛЕЗІ

Де ж узятись вільній пресі,
Як у нас, куди не плюнь,—
Інтерес на інтересі
Кланів, клаників, кланюнь...
Журналіст опору ловить,
Наче лялька-покиван:
Чи йому щось клан замовить,
Чи його замовить клан.

Олександр СТУСЕНКО.
м. Київ.

— Це вам від нашого кандидата. Не забувайте, що невдовзі вибори!
— Та ми ще від попереднього подарунка печії позбутися не можемо.

ПЕРЕЦЬ

1922-2012 Ювілейний рік 90

СЕРЕД АМЕРИКАНСЬКИХ КІНОРЕЖИСЕРІВ

Г. ВОЛОДЬКО

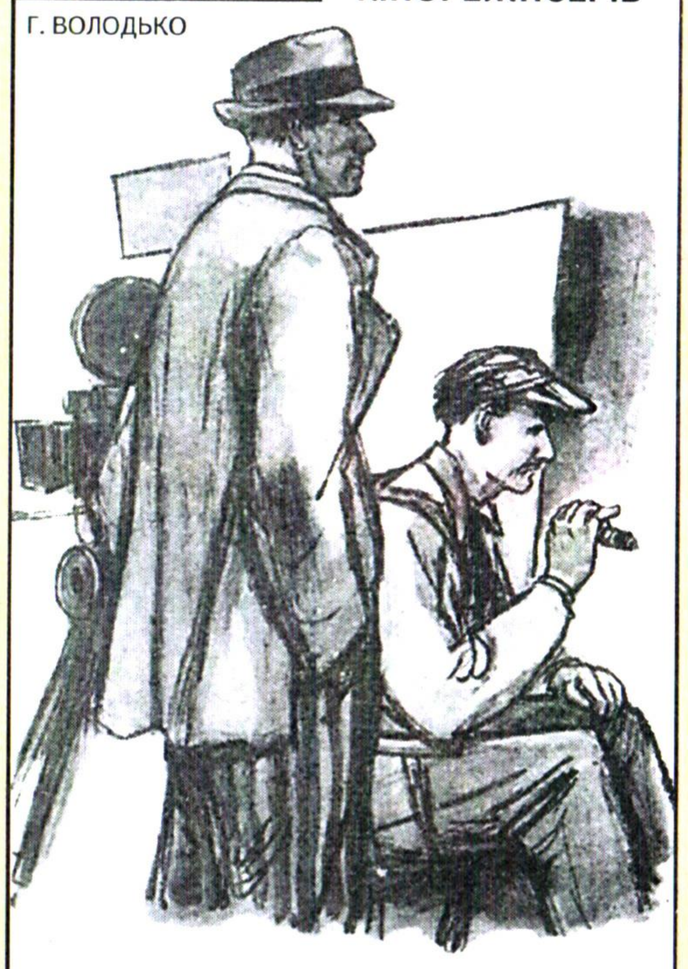

— Петерсен закінчив новий фільм. В ньому сто двадцять убивств.

— Запевняю тебе, цензура не пропустить.

— Чому?

— Убивств малувато.

№ 6, 1948 р.

КОРОТКО КАЖУЧИ

◆ *І Золота Орда була союзом.*

◆ *На порозі бідності швейцари не стоять.*

◆ *Де позіхає Феміда, там не зіває Фортуна.*

◆ *Не вчіть українців варити вареники.*

Анатолій БОРТНЯК.

№ 3, 1993 р.

Остап ВИШНЯ

МИСЛИВСТВО

Ах, тумани над озерами!

Ах, луки над Дінцем, над Пслом, над Ворсклою!

Ах, ліси! Ах, лани широкополі!

Господи! Та хто ж вигадав оце все?!

Хто вигадав крижня, хто зайця сотворив та лисицю?!

Та ви знаєте, що оце все робить з людиною?!

З тою людиною, що в звичайний час життя свого повсякденного нормальніша за нормальних усіх людей, а в суботу або в день перед святом починають у неї (у людини в тієї) бігати очі, починає та людина на кріслі крутитися, соватися, поглядати щохвилини на годинника, а потім непомітно, бочком, бочком, за картуза — і шусть з установи!

І біжить та людина додому, хапає рушницю, ягдташа, патронташа, собаку і мчить на вокзал, бо ж о 4-й годині потяг іде!

І ніяка сила не в силі зупинити тої людини!

І ніколи ніхто її не зупинить, бо... ах, тумани над озерами! Ах, ліси! Ах, лани широкополі! Ах, качки! Ах, зайці!

Бо та людина — мисливець!

Нема в світі найбільшої сили, як жінка!

Але в цім разі і жінка нічого не вдіє...

І жінчина сила розбивається об туман над озерами, об ліси, об лани широкополі...

* * *

— Іване Петровичу, в суботу їдемо?

— Як вирвусь, так їдемо!

— Звідки вирвусь?

— З дому! Заховала, триклятуща, рушницю!

— Ну?! І не поїдете, значить?

— Нічого це, брат, не значить, бо дав синові полтиника, щоб винюхав, де вона її заткнула, та переховав у інше місце! Він у мене такий, що знайде! Поїдемо!

* * *

Яка ж це сила — мисливство!

А хіба не сила!

Уважайте!

Коли ви сидите у вагоні і в думках уже націляєтесь на крижня, розлітаються двері, і в вагон ускакує солідна людина.

— Товариші! Нате мою рушницю, нате мої ягдташа й патронташа, а я поки що під лаву! Та прикрийте мене, голубчики, вашою сукою, бо витягне!

— Хто витягне?

— Жінка витягне! Ззаду біжить!

І коли вскочило у вагон те, що «витягне», так старий мисливець, що на своїм віку «медведів давив, як кошенят», перехрестився й проказав з острахом:

— Тигра бачив, гієну бачив, а ніколи так не лякався, як оце тепер! Моя вже вмерла, царство їй небесне, одвик уже!

Ах, тумани над озерами!

* * *

Ви, товаришу, ще не мисливець?

Як же це так?

На самій Харківщині вже дев'ять тисяч мисливців, а ви ще не записалися?

Ай-ай-ай-ай-ай!

Записуйтеся — це ж не так тяжко!

Для того, щоб бути мисливцем, треба ось що:

1) Складну алюмінієву чарку!

2) Баклажку таку, щоб містила не менш як літр.

3) Фунтів зо два мисливських сосисок.

4) Патронташ.

5) Ягдташ.

6) Рюкзак (це така сумка, що за плечі одягається).

7) Чоботи мисливські. Довгі такі — аж по самі тпруті.

8) Реміняку — зайці носити.

9) Тороки — качки носити.

10) Барклайку — набої набивати.

11) Закрутку — набої закручувати.

12) Мірочку — порох та шріт одміряти.

13) Мисливський квиток.

14) Рушницю. Остання — не обов'язкова, бо можна самому собі або товаришеві ногу чи голову прострелити.

Все це на себе одягається й їдеться полювати.

Коли потім вас запитають:

— Що, товаришу, вбили?

— Та пляшок з чотири таки вбили! А потім у порожні пляшки поціляли!

Ви вже — справжній мисливець.

Ви вже абсолютно нічим не відрізнятиметесь од 95% всіх наших найдосвідченіших мисливців!

1927 р.

З. ТОЛКАЧОВ

№ 23, 1958 р.

— Вагу ремонтуєш?

— Еге! Щось точно важити почала...

Володимир ГЛИВЕНКО

№ 11, 1958 р.

— Коли є ноги, то десь має бути і голова...

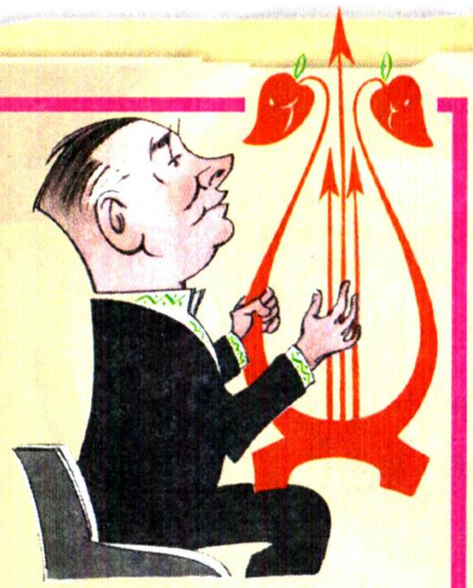

Степан ОЛІЙНИК

«МАЛЬЧИК»

З пивної — в підвальчик,
З буфета — у бар...
Насмокчеться «мальчик»
І тре тротуар.

На шиї транзистор,
Борідка — «аля!»
Блукає по місту,
Як лугом теля.

Ніде не працює
В свої двадцять шість:
Лиш їсть і танцює,
Танцює і їсть!

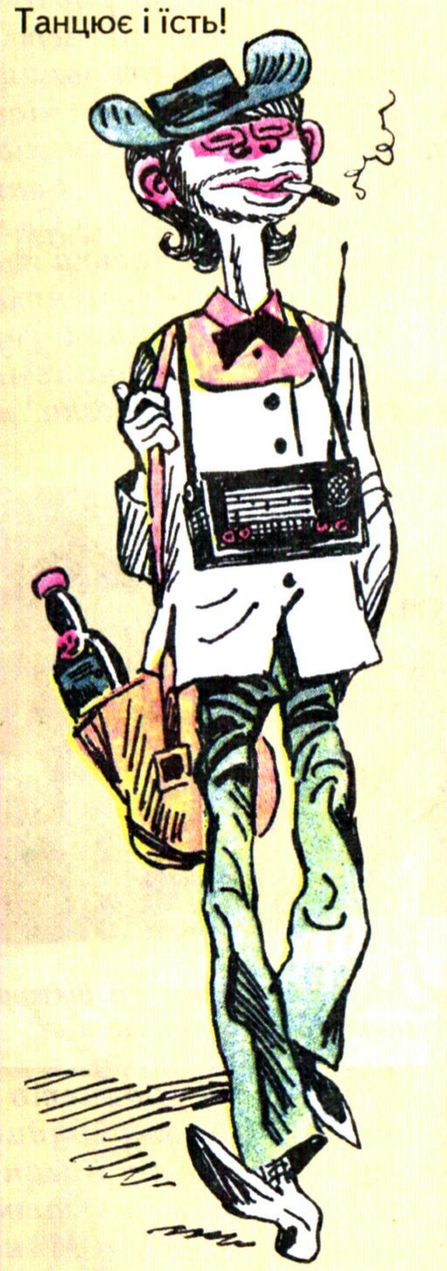

За татові гроші —
Транзистор, піджак
І штраф за дебоші,
І екстра-коньяк...

Вся вулиця наша
Страмить гультяя.
І тільки мамаша
Від щастя сія:

Дає «на бокальчик».
Та ще й примовля:
— Воно ж іще мальчик,
Нехай погуля!..

№ 14, 1968 р.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

№ 7, 2000 р.

— А навіщо мені самому гавкати? Я для цього газету видаю...

Козацькі жарти

РАНО ВСТАВАТИ

— Усе, товариство, все, братове, вкладаємося спати, бо завтра дуже рано треба вставати...

— А навіщо, пане осавуле, рано вставати?

— А снідати.

У ГОЛЯРНІ

— Пане перукарю, а чому воно так у козарлюг: голова уся геть сива, а вуса ще ні? — лукаво спитав козак Крутивус.

— Ей, пане козаче, здоровий, а не знаєш, що вуса на двадцять літ молодші, о!

З колекції Дмитра ФЕДОРЕНКА.
м. Кривий Ріг.

№ 22, 1994 р.

№ 8, 1995 р. Володимир СОЛОНЬКО

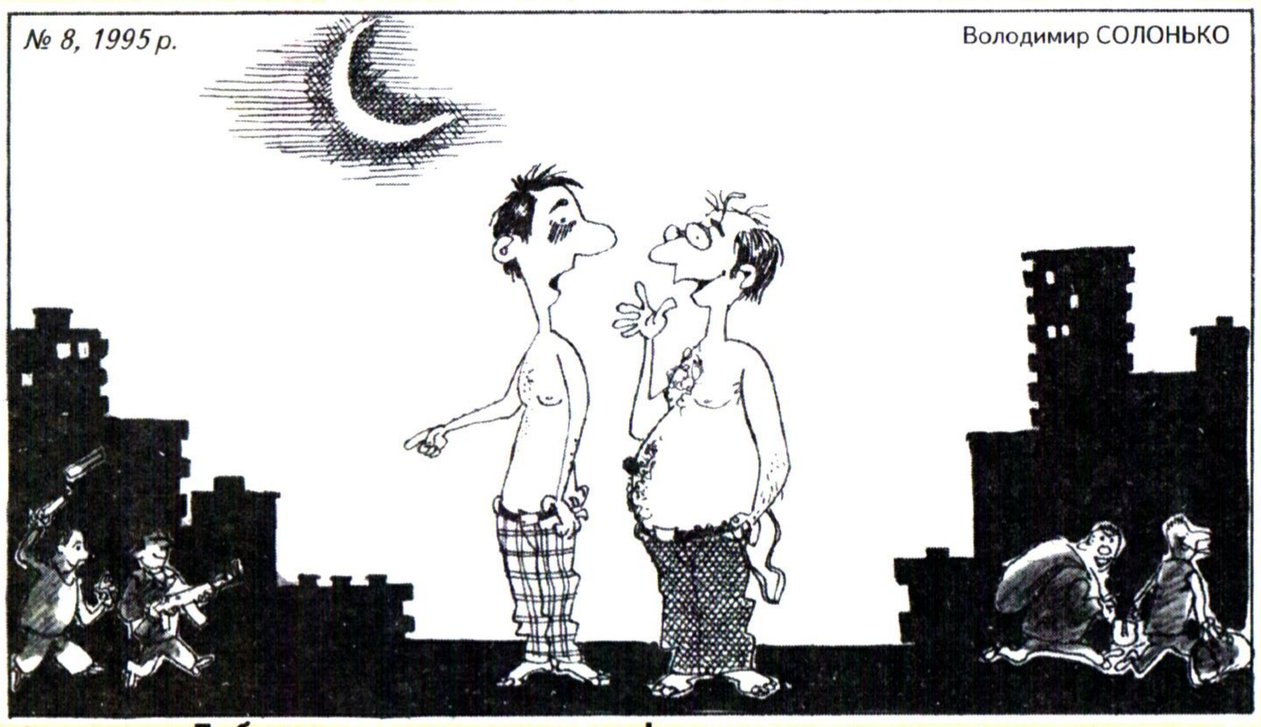

— Добре, хоч штани залишили!
— Не дуже радій — це був тільки перший етап приватизації.

Віталій КОВАЛЬ

СТРУЖКА

ГУМОРЕСКА

Директора радгоспу Якова Затичку викликали до тресту і вліпили догану. За ранні овочі, за молоко, за м'ясо, за відрив від мас. І — взагалі. Щоб не забував, на якому він світі. Одне слово «зняли стружку».

До радгоспу Затичка повернувся злий, як чорт. Зібрав у себе керуючих відділками і давай із них теж «стружку знімати».

Найбільше дісталося Євгенові Тихому:

— Ви ні біса не робите! — гримав на нього директор. — Спите на ходу. Ледарюєте! А я за вас догани хапаю?!

Викричавшись, директор охолов трохи, а керуючі розбіглися по радгоспу роздавати запотиличники. До вечора в селі — гамір і метушня.

Євген Тихий здибав на вулиці бригадира Андрія Розсаду.

— Спиш на ходу! — накинувся. — Пика червона, як не репне! На тобі воду возити, орати можна! А в полі — я за тебе працювати буду?!

Розсада, хоч і не зрозумів, за що з нього «стружку знято», слухняно видерся на велосипеда і покотився за село. Їхав через баштан, заглянув у будку до сторожа. Так і є: спить!

— Спиш?! — гарикнув на сторожа так, що той аж підскочив. — Ледарюєш? Даром хліб їси? А баштан, думаєш, бригадир за тебе стерегти буде?

Вигнавши сторожа з будки, Розсада поїхав далі. А сторож Динька півдня виглядав хоч поганенького злодія, ходив по баштану, як неприкаяний, але так і не знайшовши на кому б зігнати злість, прискіпався до собаки:

— Ти ще тут під ногами плутаєшся! Робить тобі нічого? Баштан стережи! Я за тебе гавкать буду? — і огрів Сірка костуром.

Відвівши душу, Динька поліз у будку досипать.

«Стружці» кінець.

№ 14, 1968 р.

Майже з натури

У ПИВБАРІ

— У вас пиво свіже?

— Свіжішого не буває! Його тільки привезли. Ми навіть розбавити не встигли.

ДОГОВІР

Оголошення у дитячому садочку:

— Шановні тата і мами! Давайте домовимося: Ви не вірите усьому тому, що розказує ваше дитя про дитячий садочок, а ми, у свою чергу, обіцяємо не вірити усьому тому, що воно розповідає про Вас, про рідних дідусів, бабусів і усе ваше сімейство.

ЗАСПОКОЇВ

Розмовляють двоє сусідів висотного панельного будинку:

— Олександре Володимировичу, я дуже вибачаюся, але хочу вас запитати: для чого ви щоранку, о сьомій годині, вмикає дрель?

— Я теж вибачаюся, але у мене взагалі немає дрелі. Це електробритва «Харків»...

ДИВНО

— Вікторе Антоновичу, я оце в газеті прочитав, що у нас позакривали казино.

— Правильно зробили. Вони оббирають людей до нитки.

— А чого тоді податкову не закрили?..

Надіслав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ПЕРЕКУР НА БАЛАКОНІ.
КРАЛЬНІ АВТОМАТИ.
ЗАБРИКОВАНИЙ КІНЬ.
ПОРОЖНЯ СЛУЖБА.
КОНЦЕРТРАЦІЯ ВЛАДИ.
ОСОПЛИВА ОСОБА.
ОЗДОВОВЧИЙ ЛІС.
РАДІОЛЯКАТОР.
МІНІСТРИ САЛОВИКИ.
МОЛОКОГВАРДІЄЦЬ.
ФЛІРТОЧКА.

Віктор ІГНАТЕНКО.

ВЕЛИКИЙ УКРАЇНЕЦЬ

Євген Гребінка – видатний байкар, лірик, автор багатьох прозових творів, видавець, громадський діяч народився на Полтавщині. Він один із фундаторів нової української літератури. При його найактивнішій участі виходив альманах "Ластівка", де уперше опубліковано чимало творів Т. Г. Шевченка. Особлива заслуга Гребінки і в тому, що допоміг викупити молодого Тараса із кріпацтва і сприяв виходу першого "Кобзаря". Значну частину свого життя він працював і творив у Петербурзі. Але рідну Україну завжди носив у своєму серці.

З нагоди 200-ліття від дня народження Євгена Павловича відбулися урочисті заходи на його батьківщині. Представницька делегація на чолі із заступником міністра культури України Юрієм Богуцьким та головою Полтавської обласної ради Іваном Момотою поклала квіти на могилу Євгена Гребінки у с. Мар'янівці. Полтавська телекомпанія «Лтава» створила документальний фільм про земляка «Той, хто торував шлях». У Полтавському Національному педагогічному університеті пройшла міжнародна наукова конференція.

Михайло Прудник, Микола Томенко та Віктор Баранов на святкуванні у Будинку вчителя.

А в столиці ювілей Гребінки урочисто відзначили у Київському міському Будинку вчителя завдяки громадському організаційному комітету, який очолили заступник голови Верховної Ради України Микола Томенко та голова Національної спілки письменників України Віктор Баранов, секретар – невтомний поет і патріот Микола Сом. До оргкомітету увійшли письменники, журналісти, провідні науковці, бібліотекарі.

На літературно-мистецький вечір приїхали гості з м. Гребінки. Письменники і науковці говорили про внесок Євгена Павловича в літературу. Звучали твори ювіляра, пісні на його слова у виконанні митців.

Це було справді народне пошанування великого українця без залучення бюджетних коштів.

ВЕДМЕЖИЙ СУД

Лисичка подала у суд таку бумагу:
Що бачила вона, як попеластий Віл
На панській винниці пив, як мошенник, брагу,
Їв сіно, і овес, і сіль.
Суддею був Ведмідь, Вовки були підсудки.
Давай вони його по-своєму судить
Трохи не цілі сутки.
«Як можна гріх такий зробить!
Воно було б зовсім не диво,
Коли б він їв собі м'ясиво»,—
Ведмідь сердито став ревіть.
«А то він сіно їв!» — Вовки завили.
Віл щось почав був говорить,
Да судді річ його спочинку перебили,
Бо він ситенький був. І так опреділили
І приказали записать:
«Понеже Віл признався попеластий,
Що він їв сіно, сіль, овес і всякі сласті,
Так за такі гріхи його четвертувать
І м'ясо розідрать суддям на рівні часті,
Лисичці ж ратиці оддать».

ДЯДЬКО НА ДЗВОНИЦІ

Ізліз мій дядько на дзвоницю
Та, знай, гука: «Оце кумедія яка!
Всі люди на землі мов ті перепелиці:
Здається більший з них не більше п'ятака.
Гай, гай! Які ж вони дрібненькі!
Так ось коли я їх як треба розібрав!»
А мимо йдучи, хтось на дядька показав
Та, далебі, мене спитав:
«Що то таке, чи щур, чи горобець маленький?»

ВОВК І ОГОНЬ

У лісі хтось розклав Огонь.
Було то восени вже пізно;
Великий холод був, вітри шуміли [г] різно,
І била ожеледь, і сніг ішов, либонь;
Так, мабуть, чоловік біля багаття грівся.
Та, ідучи, й покинув так його.
Аж ось, не знаю я того,
Як сірий Вовк тут опинився.
Обмерз, забовтався; мабуть, три дні не їв;
Дрижить, як мокрий хірт, зубами, знай, цокоче.
Звірюка до Огню підскочив,
Підскочив, озирнувсь, мов тороплений сів
(Бо зроду вперше він Огонь узрів):
Сидить і сам собі радіє,
Що смух його Огонь, мов літом сонце, гріє.
І став він обтавать, аж пара з шерсті йде.
Із льоду бурульки, що, знай, кругом бряжчали,
Уже зовсім пообпадали.
Він до Огню то рило підведе,
То лапу коло жару сушить,
То біля полум'я кудлатий хвіст обтрусить.
Уже Огонь не став його лякать.
Звірюка думає: «Чого його бояться?
Зо мною він як панібрат».
Ось нічка утекла, мов стало розсвітать,
Мов почало на світ благословляться.
«Пора,— Вовк думає,— у лози удирать»!
Ну що б собі іти? — ні, треба попрощаться:
Скажений захотів Огонь поцілувать,
І тілько що простяг своє в багаття рило,
А полум'я його дощенту обсмалило.

Мій батько так казав: «З панами добре жить,
Водиться з ними хай тобі господь поможе,
Із ними можна їсти й пить,
А цілувать їх — крий нас боже!»

Ілюстрації нашого одноперчанина Юрія СЕВЕРИНА.

СУЧАСНІ МАЛЮНКИ НА СЮЖЕТИ БАЙОК ЄВГЕНА ГРЕБІНКИ

Малюнки Володимира СОЛОНЬКА

"Чого ти так мене, паскудо, в боки пхаєш?"—
На Коноплиночку в степу Будяк гукав.
"Да як рости мені? і сам здоров ти знаєш,
Що землю у мене з-під корінця забрав".
("Будяк да Коноплиночка").

— А в тій хатинці живе столітній дід Данило. Видно, комусь добряче на лапу дав, щоб таку місцину відхопити.

"Як тільки пан із паном зазмагався,
Дивись — у мужиків чуприни вже тріщать."
("Школяр Денис").

— А я тобі кажу, що це буде мій заводик!

АВТОР РОМАНСУ

Серед найкращих романсів, створених геніями людства, обов'язково згадується ось цей:
Очи черные, очи страстные!
Очи жгучие и прекрасные!
Как люблю я вас!
Как боюсь я вас!
Цей романс став народним. Та не всі знають, що його автором є наш Євген Гребінка.

Вінегрет із перцем

Народні усмішки

БІДА

Баба-Яга зустріла Змія Горинича:

— Горинич, ти чого такий сумний сьогодні?

— На пенсію пішов.

— Так радіти ж треба.

— А чого тут радіти? Голови — три, а пенсія — одна.

РОЗУМНИЙ ПОЛІТИК

Розумний політик — це не той, який обіцяє і виконує, а той, що обіцяє, але не називає строків...

СУЧАСНА ШКОЛА

Інтелігентний викладач етики Андрій Петренко, який після закінчення університету тиждень пропрацював у школі, раптом згадав, що у нього другий юнацький розряд із боксу.

Почув і записав Олег КРЕМІНЬ.

м.Одеса.

Юрій КОСОБУКІН

Георгій МАЙОРЕНКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Народні усмішки

МУЗИЧНА ДЕМОКРАТІЯ

— Миколо, як тобі наша демократія?

— Як музика: як заплатиш, так і грає.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

ПУНКТУАЛЬНА ЛЮДИНА

— Як, ви ніколи не їли пельмені під душем?!

— Ні...

— То ви просто ніколи не запізнювалися на роботу.

ХАБАРНИЦТВО

Куди тільки не їздила антикорупційна комісія у пошуках хабарників... Ніде хабарів не брали, скрізь їй тільки давали.

Почув і записав Степан ЗАЄЦЬ.

смт Краснопілля на Сумщині.

Володимир СОЛОНЬКО

Олексій КОХАН

Василь ФЛЬОРКО

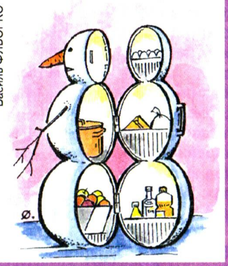

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Далі не можна! Вован Вованович «поляну» накрив. У них день народження.

Сергій ФЕДЬКО

Валерій ЧМИРЬОВ

Анатолій ГАЙНО

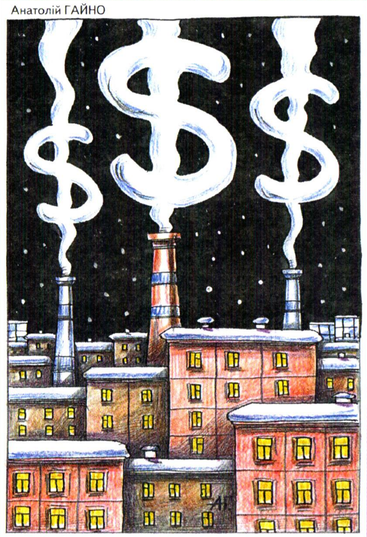

Народні усмішки

ЦІНА

— Алло! Це міськводоканал?

— Так.

— А чого у мене із крана тече вода?

— Це ж чудово. А що вас не влаштовує?

— Ціна. Судячи з того, скільки я маю заплатити за січень, повинно текти пиво, або, у крайньому разі — квас.

ВЕСНЯНІ ДУМКИ

Двоє пенсіонерів сидять на лавочці, гріються на весняному сонечку. Повз них проходить молода симпатична дівчина у коротенькій спідничці. Один із пенсіонерів мрійливо каже:

— Ех, було б мені зараз двадцять років...

— Михайловичу, чи ти здурів?! Заради якихось п'яти хвилин сумнівного задоволення, знову сорок п'ять років працювати! — вигукує другий.

ПОРЯДНІ ЛЮДИ

— Наші чиновники і депутати — дуже порядні люди.

— Хто це сказав?

— Я кажу. У них із машинами, зарплатами, преміями, квартирами, дачами... усе в порядку.

Почув і записав Григорій КИРИЛЮК.

м. Калинівка на Вінниччині.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

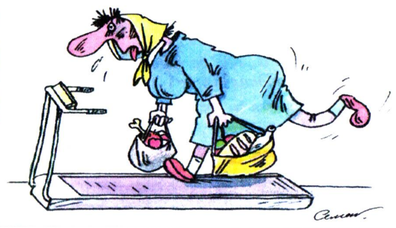

Володимир АДАМОВИЧ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

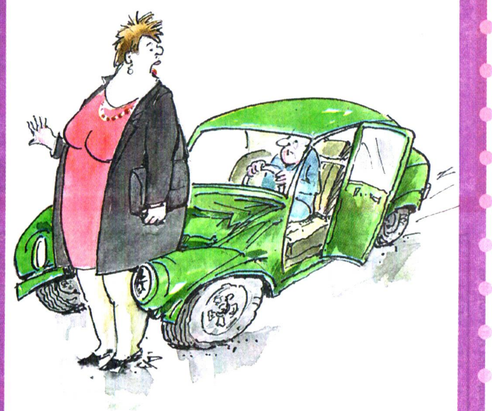

— Дивись, куди їдеш!

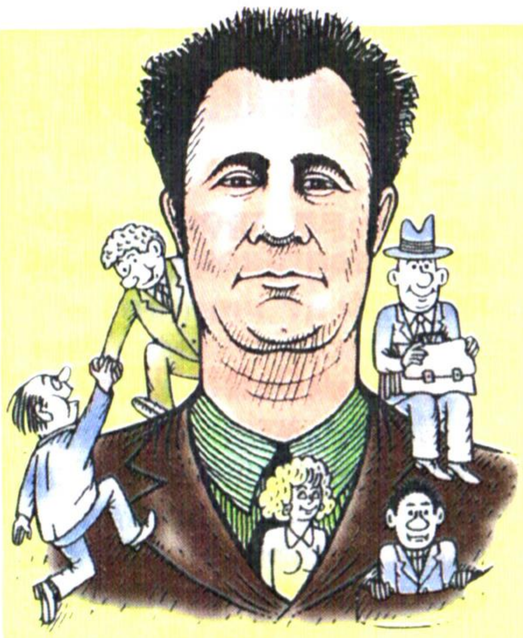

Дружній шарж Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

Письменника-гумориста, лауреата літературно-мистецької премії ім. Степана Руданського Никанора ДУБИЦЬКОГО із 75-літтям!

НЕНОРМАЛЬНА ГУЛЯ

ГУМОРЕСКА

— Бий тебе хвороба! — дід Трохим із досади аж шапкою об підлогу вдарив. — Від самісінького ранку по кабінетах товчуся, і хоч би тобі хто щось путнє порадив. Казала ж баба: сиди, старий, вдома і не рипайся. Не послухав. Понесла мене нечиста сила до фельдшерки...

Фельдшерка підозріло зиркнула на гулю, що всілася під лівим оком діда, поцмокала язиком, зазирнула у якусь книжку, знизала плечима, а тоді порадила:

— Перескочте, Трохиме Петровичу, в райлікарню. Бо ця гуля якась ненормальна: біля повіки червона, наче ніс у алкоголіка, а нижче — синя, ніби руки в першокласника. Покажіться хірургу, Петровичу, бо я боюся.

Дід Трохим теж боявся. Тому не гаяв часу, і попросив сусіда в темпі підкинути його «Запорожцем» у містечко.

Підстаркуватий хірург сидів за столом і щось натхненно творив на аркуші паперу кульковою ручкою. Даремно чекав відповіді на привітання дід Трохим: лікар і на секунду не полишив свого заняття.

Намагаючись привернути до себе увагу, дід кілька разів кахикнув у кулак.

— Слухаю вас,— нарешті озвався хірург, не відриваючи погляду від паперу.

— Та ось...

—А-а, синець. М-да... Те-екс... Гарненька гулямаха. На жаль, не по моїй лінії. Зайдіть до дерматолога.

Дерматолог кудись поспішав. Кинувши миттєвий погляд на гулю, спитав:

— Свербить?

— Ні,— мотнув головою дід. — Ниє, бий її хвороба!

— Якби свербіла, то по моїй лінії. А так... Покажіться інфекціоністу.

— Ні, не моя це болячка,— досвідченим оком оцінив гулю інфекціоніст і відфутболив діда до онколога. Той — до окуліста.

— Диваки,— знизав плечима окуліст — єдиний лікар, котрий нічого не писав і не робив заклопотаного виразу на своєму обличчі. — Блудять у трьох соснах. Хіба не ясно, що це флюс від зуба? Ідіть до стоматолога, дідусю.

— Та...

— Сміливіше, дідусю, сміливіше. Стоматолог у нас хлопець бойовий: і оком моргнути не встигнете, як той клятий зуб заціокотить у тазику. А до вечора й гуля стухне.

— Але ж...

— Дідусю, хіба у ваші роки є страх перед чимось? — підштовхнув до дверей діда Трохима окуліст. — Сміливіше!

Стоматолог і справді був не з лякливого десятка. Не встиг дід переступити поріг кабінету, як одразу ж опинився у кріслі.

— Ширше рот! — тренованим голосом старшини роти скомандував він. І тут же розреготався: — Це який жартівник направив вас до мене? Тут же жодного зуба. Голо, як в Каракумах. Повертайте голоблі до хірурга.

— Бий тебе хвороба! — кисло посміхнувся дід Трохим, вийшовши з поліклініки. — День як із димом пустив, а так і не довідався, що прикладати, аби гуля скоріше зійшла. Тьху! І треба ж було тій дровиняці вирватися з-під сокири, і хмолосьнути мене межи очі...

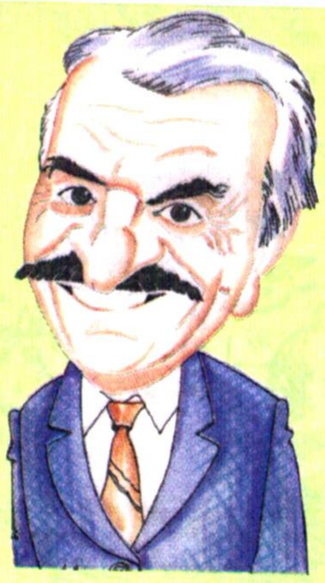

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА.

Письменника-гумориста, лауреата літературної премії ім. Леоніда Глібова Гриця ГАЙОВОГО із 75-літтям!

ХОРОВА КАНТАТА для ВОВЧОГО СТАДА

(Передвиборна)

Нас, Вовків, критикували,
хижаками називали
за розбої та афери —
ми були, мов живодери...
У-у-у!

Та, нарешті, й ми збагнули:
час покінчити з минулим,
а для цього необхідно
жити чесно, травоїдно...
У-у-у!

Клянемось: від цього часу
не приторкнемось до м'яса —
будем всі і по одному
їсти сіно та солому...
У-у-у!

Нам баранина й свинина
навіть снитись не повинна:
зелень, овочі та фрукти —
наші основні продукти.
У-у-у!

Всі ми вегетаріянці:
вдень, увечері і вранці
виробляєм добру звичку —
споживать лише травичку...
У-у-у!

Ми, Вовки — слабкі та бідні,—
записались в травоїдні,
і тепер нас свинопаси
відгодовують на м'ясо...
У-у-у!

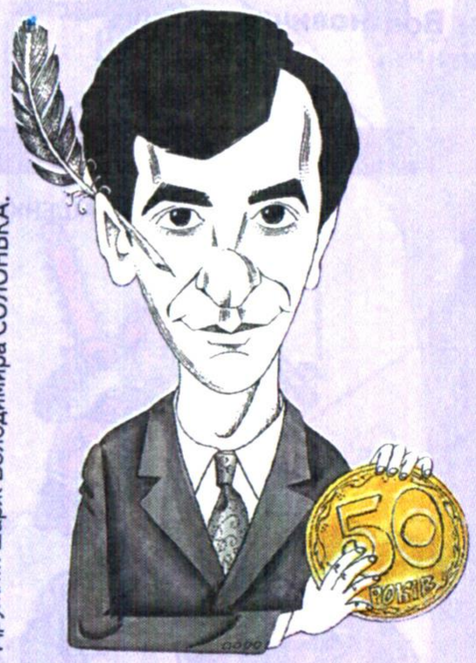

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА.

Письменника-гумориста Віктора ЄВТУШЕНКА з першим 50-літтям!

АФОРИЗМИ або невипадкові помилки в українських фразеологізмах

- ✓ *Бути в скрутному штановищі.*
- ✓ *Вірити в свою щасливу нірку.*
- ✓ *Власне мажучи.*
- ✓ *Власть дерущі.*
- ✓ *Глас волаючого в постелі.*
- ✓ *Ласий на чужі Кривбаси.*
- ✓ *Двом шпанам служити.*
- ✓ *Родинне стогнище.*
- ✓ *З ким ви, майстри халтури?*
- ✓ *Коли б знав, де впаде, то і соломку підпалив би.*
- ✓ *Узялася за мужа, не кажи, що не дужа.*
- ✓ *Людині властиво похмелятися.*
- ✓ *Майстер на всі трюки.*
- ✓ *Сім п'яниць на тиждень.*
- ✓ *Хто не танцює, той не гість.*

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Валерій ЧМИРЬОВ

СИЛА САМОНАВІЮВАННЯ

Бувальщина

У Святослава дещо боліло. Такі напади кольок із штриканням іноді серед ночі траплялися, що хоч на стіни лізь. То він уже призвичаївся класти на краю столу таблетки і ставити кухоль із водою. Не розплющуючи очей, намацає таблетку, зап'є водою, воно й попустить.

А то якось відірвався у чоловіка гудзик від піджака. Він і поклав його на стіл, щоб не забути завтра дружині загадати пришити. Уночі під час чергового «приступу» завчено намацав таблетку, запив водою, воно й полегшало.

Вранці встав — таблетки цілі, а гудзика немає. «А допомогло так само»,— подумав Святослав, і замислився, а чи не перейти взагалі замість дорогих пігулок на безплатні гудзики — он їх стільки на старих піджаках нашито.

Микола БОСАК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— За всі ці роки я не бачив жодного грішника у сусідньому казані.
— Видно, і тут не обходиться без хабарів.

ЛІЦЕНЗІЯ НА ГЕОДЕЗИСТА

Відомо-бо, що по всій Україні ведеться неоголошене «полювання» на пенсіонерів, які самітно «розкошують» у міських квартирах. Власне, полюють заради отих самих квартир. Звичайно, при цьому не обходиться без слідопитів-вистежувачів; є, коли вже вдаватися до мисливських термінів, і свої гучки та нагонщики.

Часто-густо усе починається із поради-приманки: стареньким, нібито для їхнього ж блага, радять обміняти помешкання у «загазованому місті» на «сільський котедж із цілющим повітрям». А далі — поки «ощасливлений» з'ясує, що він вивезений із міста у сарай посеред поля, його квартира буде уже двічі продана і приватизована. Тут із такими справами у чергах не вистоюють. Та й самих черг не видно.

Пенсіонер Леонід М-ко має квартиру у центрі Львова, на вулиці Ставропігійській, 5/8. І то не якихось там пару квадратних метрів, а повноцінні трикімнатні покої. Ласа здобич. Головним гучком і нагоничем був дільничний інспектор Галицького райвідділу міліції С-ий у званні старшого лейтенанта.

Першого разу господаря покоїв після гарного чаркування «мисливці» за порадою «гучків» вивезли у приміський Пустомитівський район і примостили у дачному хлівці, поставивши цілодобову охорону — аби не втік додому... Цікава річ: коли зорієнтовані доброзичливцями львівські убозівці узяли викрадачів людини за загривки, знайшлися сили, які відпустили братву на волю.

Для подальшої розповіді не можна пропустити однієї суттєвої деталі: пенсіонер Леонід мав професію геодезиста. А це значить, що у кращі свої літа він бродив по матінці землі, вивчаючи гори і доли, ріки й озера, аби наносити їх на мапи. «Мисливці» досконально вивчили його біографію. І при другій нагінці на жадану житлову здобич вирішили скористатися набутком знань — спокусити старого геодезиста мандрами. Коли за чаркою злочинці запропонували йому «на день повернутись у молодість», М-ко розчулився. І — вйо! Гори, потоки, долини... Але на якійсь скелі хтось штурхонув його вниз. Ну це, звісно, дало поштовх подальшому дійству: запрацювали важелі відчуження житла на Ставропігійській, 5/8. Аж раптом — новина: хазяїн того житла — живий і лікується десь у Івано-Франківській області. Інший після того штурхана кісток не зібрав би, а старий геодезист із переломами поповзом дістався до стежини, якою йшли прикордонники...

Після тої новини з усього мисливського гурту на видноті лишився лише головний «гучок і нагонич» — пан дільничний, щоправда, уже колишній. Він... на підписці про невиїзд. Решта усі — в бігах.

Цікаво, звичайно, знати б, як їх ловлять чи збираються ловити. А коли зловлять, то чи засудять їх так, щоб більше не хотілося займатися такими аферами? І не тільки їм.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Сторінка для дітей

КРОСВОРД „ЛЯ-ЛЯ-ЛЯ“

1. Ім'я дівчинки. 2. Прісноводна риба. 3. Вигуки, якими відганяють гусей і качок. 4. Їх люблять «точити» на перерві. 5. Якщо бути неуважним, то можна набити на лобі. 6. Мале, а камінь точить. 7. Дитяча іграшка. 8. Дика коза. 9. Зимове взуття. 10. Який птах собі гнізда не мостить. 11. Фахівець, що займається обробкою дерева і виготовленням виробів із нього. 12. Овоч, який буває у «кожушках», у «мундирах» і без них. 13. Улюблений журнал дітвори. 14. Вона чорна, а на ній білий хліб родить. 15. «Хатинка» для скрипки. 16. Без неї — козак не козак.

Хмара і бурулька

КАЗКА

Всередині лютого до однієї з хмар, що з'явилась між високими будинками, приліпилася бурулька. Мабуть, їй набридло висіти на даху, і вона вирішила трохи помандрувати.

Спочатку хмара обурилася такій несподіваній гості:

— Стрибай назад! Кому кажу! Ану: раз, два, три!!!

І як трусне боками туди-сюди!

Однак бурулька була не з боязливих, ще міцніше притиснулася до хмари і чемно попросила:

— Будь ласка, тітонько хмаро, покатайте мене!

Хмарі бурульчина чемність сподобалася, вона й погодилася. Та й поплила небом далі. І всім, кого стрічала, розповідала, що вона єдина в світі хмара з бурулькою.

Так вони і мандрували. Хмара піклувалася про бурульку. Бо ж, як-не-як,— гостя! Умивала її чистими краплями. Але ж була зима! Ті краплі примерзали до бурульки. Вона ставала більшою й більшою.

Вже хмарі стало й важко возити її. Однак нічого, крекче, але везе.

Аж поки одного разу бурулька не торкнулася землі та й не примерзла до неї. І хмара застрягла між двома високими будинками!

Мешканці тих будинків дуже налякалися — невже на них упало небо?!

А коли зрозуміли, що то — не небо, а всього одна-однісінька хмара, то почали буркотіти:

— Хіба мало місця в небі — пливи собі куди й інші хмари пливуть.

Пес Комп'ютер із тієї квартири, де хмара своїм боком уперлася в балкон, спробував її налякати:

— Гав-гав, тікай! Гав-гав, тікай!

Але хмара не могла зрушити з місця.

Раптом дівчинка, яка вчилася на балерину, вистрибнула на хмару і закружляла у танку.

Це був перший у світі виступ на хмарі.

І всі сусіди теж вийшли на хмару. А дехто навіть пострибав.

Дідусь, кому тепер було темно читати в квартирі, виніс на хмару крісло-гойдалку, вкутався пледом і читав газети на свіжому повітрі аж до вечора.

Коли комусь треба було пройти до когось у сусідній будинок, він не спускався вниз, а перебирався по хмарі.

А найбільше раділи хмарі діти. Бо вона зовсім не сердилася на них, коли ті стрибали, бігали, борюкалися, гралися у хованки...

Та ось надворі завесніло — почало пригрівати сонце.

І бурулька потихеньку, потихеньку — та й розтанула.

Води накапотіло з неї — море, не море, а цілісіньке озеро! З будинків вийти ніяк. І човнів ні в кого немає.

Тоді всі посідали на хмару і вона повезла їх: дорослих — на роботу, дітей — до дитячого садочка і в школу, бабусь на базар...

Ось така весела пригода сталася з бурулькою і хмарою всередині лютого.

Світлана ПРУДНИК.

Злізайте, приїхали!

Анатолій ГАЙНО

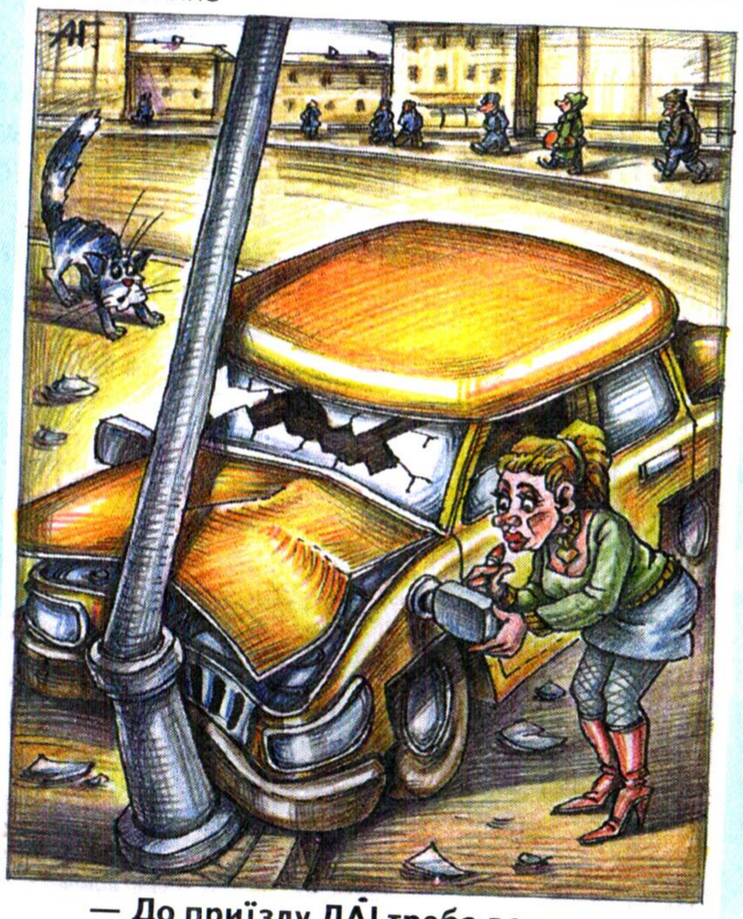

— До приїзду ДАІ треба встигнути причепуритися...

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

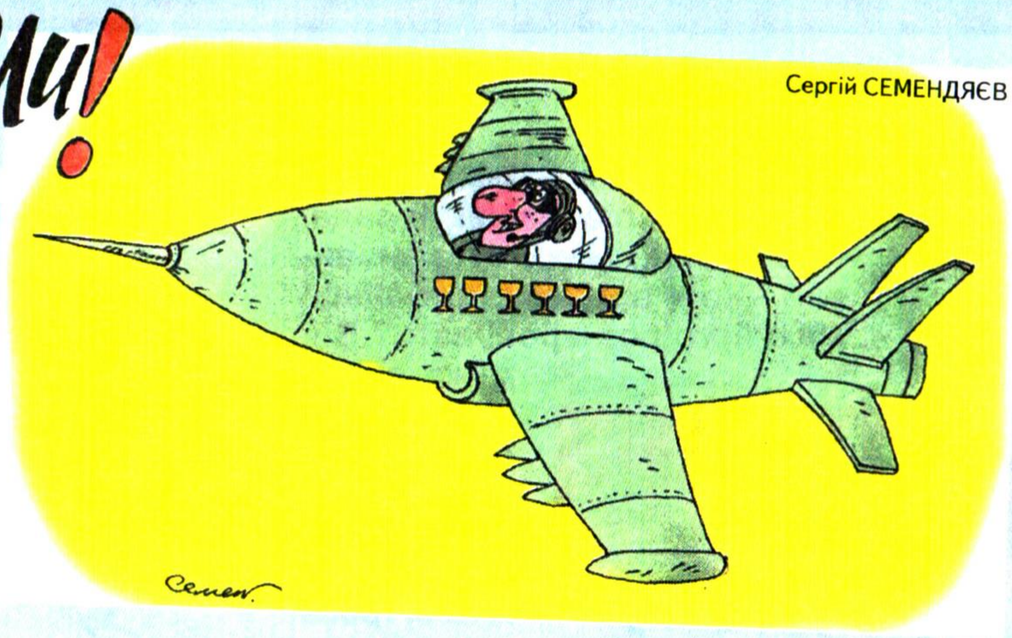

Микола КАПУСТА

— Не вагайтеся: ці руки чисті...

Валерій ЧМИРЬОВ

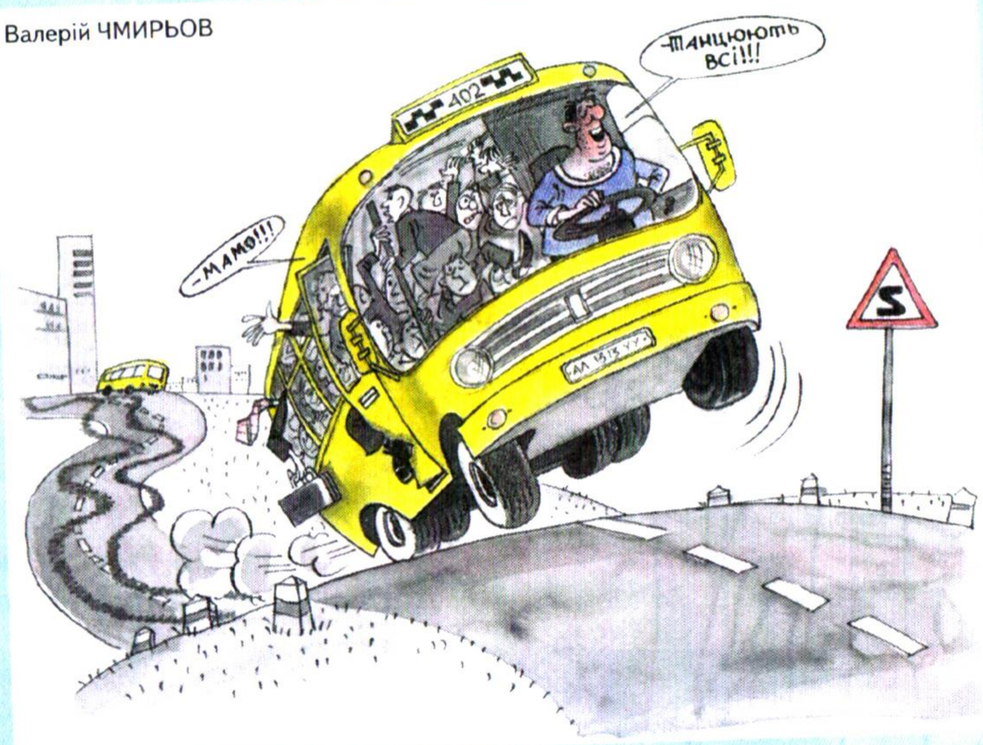

Олег ГУЦОЛ

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

З одного боку у нас безробіття, а з іншого – багато вакансій. Необізнані люди можуть запитати: «У чому ж заковика?» А заковика у тому, що зарплату роботодавці пропонують чисто символічну. Їм треба, щоб робітник працював, як віл, а одержував за це — ніби для мухи. Тому і їдуть наші співвітчизники за рубіж, де за труди платять їм у кілька разів більше. Наш художник Василь Фльорко намалював карикатуру: перед дверима служби зайнятості вишикувалися у чергу ножівка, мітла, лопата, граблі, коса, кельма... («Перець» № 12, 2011 р.). Вони готові працювати. Та чи запропонують їм роботу з достойною платнею?

Подібні думки виникали і у більшості читачів, котрі взяли участь у нашому конкурсі. Тема не весела, зате близька до життя. Члени журі не реготали, але по достоїнству оцінили написане читачами. Отже називаємо переможців дванадцятого туру. Це **Микола ДОБРЯНКА з смт Ріпки, що на Черкащині** — *«Мітла в лопати питає: «Чому в черзі депутатського крісла немає?»*; **Василь ГАРБУЗИН із м. Корсунь-Шевченківського Черкаської області** — *«Лопата є, копати нікому»* та **Олексій КОБЕЦЬ із смт Святогорівки Добропільського району, що на Донеччині** — *«Краще б ви стояли, друзі, у черзі за пристойною зарплатою!»*

Вітаємо!

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до нового малюнка Василя Фльорка.

На переможців чекають призи!

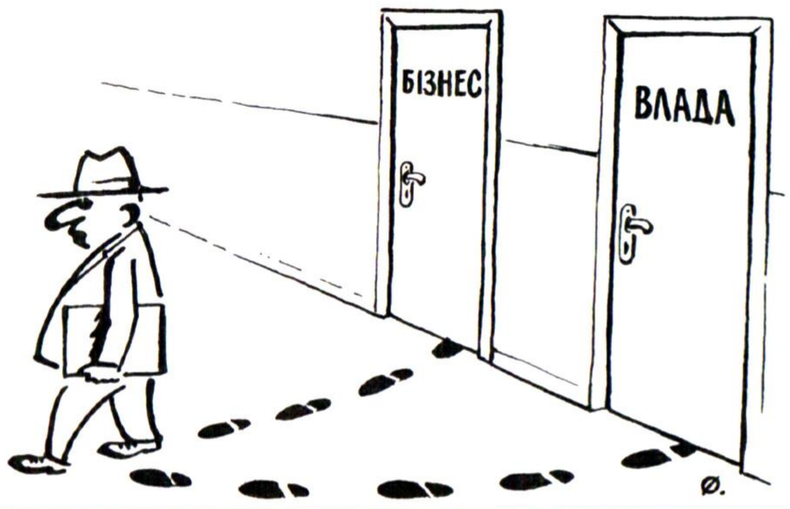

ВІДРАЗУ ПОБАЧИВ

Психотерапевт заприсягається колезі:

— Все! більше і краплі в рот не візьму! Учора, після того як ми ото трохи посиділи собі гуртом, заходжу я до себе в кабінет, щоб пальто взяти, а там на мене клієнт чекає. Я тільки-но глянув на нього і одразу ж побачив: у чоловіка — серйозні проблеми. Поговорив із ним, допоміг глянути на ситуацію з іншого боку, по-новому... І уже зібрався був закінчувати консультацію, як тут раптом заходить Сидорович, сторож нашої лікарні, і питає, чого це я розмовляю із дзеркалом.

ЗАПОВІТ

Старий злодій-рецидивіст помирає у в'язниці і шепче своєму співкамерникові:

— Заповідаю тобі діаманти і золоті персні.

— Дякую! І де вони?

— На центральній площі, у ювелірному магазині, на лівій вітрині... Вони твої...

ДОПОМОГА

— Петре,— звертається Сидоренко до приятеля,— я уже цілий тиждень не сплю: Маю повернути тисячу доларів боргу. Чи не міг би ти мені допомогти?

— Без проблем! Саме вчора купив чудове снодійне.

ОЦІНКА

— Мій пес такий розумний, як я сам.

— Невже?.. Таке не часто можна почути! Зазвичай люди люблять хвалитися своїми собаками...

Надіслав Леонід ОПАРА.

Ніколае ТУТУ

(Румунія)

СОЛОДКА ПРИМОВКА

Сиділи ми удвох із актором Петреску в кав'яренці та вели балачку про життя. Коли це до нас підійшов молодик із кінським хвостом на потилиці і люб'язно звернувся до мого приятеля:

— Даруйте, маестро, чи можу я попросити у вас одної поради?

При слові «маестро» Петреску зарум'янів од явного задоволення. Нахилився до мене і тихо прошепотів: «Ну, що ти скажеш?! Не розумію, чого це нарікають на молодих, нібито вони не розбираються в мистецтві!»

— Підсідайте до нас! — сказав актор.— Чим можу прислужитися?

— Розсудіть, чи є в мене талант, щоб вступити до Театрального інституту. Давайте я вам продекламую вірш! — радісно проголосив кінський хвіст.

Лице Петреску померкло, але назад ходу уже не було...

Молодик торохтів, мов заведений. Закінчив і спитав:

— Ну як, маестро?

Мій приятель, улещений удруге мовленим чарівливим словом, узявся йому допомогти. Продекламував йому вірша чотири рази з різними інтонаціями, пояснив йому, які строфи вирізнити, а які пройти з буденною інтонацією. Кандидат у актори не заспокоювався.

— Маестро, поясніть мені ще раз!..

Невдовзі на обличчі Петреску вималювалася досада. Прошепотів мені: «Талановитий — як валянок, але нащо маю його розчаровувати? Він дуже вишуканий!» І вже до кандидата:

— Дорогий мій, усе ж таки треба зважати на пунктуацію! Дихайте нормально! Тримайтеся природно! От зараз я продекламую вірш!..

Я вже мало не напам'ять вивчив той проклятий вірш. Кельнер теж. З-за довколишніх столиків докірливо зиркали на нас. А наш кандидат у актори лепетав, лепетав... І раптом якось дивно перекособочився і вигукнув:

— Маестро! Гей, маестро!

Петреску поблажливо нагнувся до нього:

— Що?

Молодик вибачився:

— То я не до вас, а до кельнера! Алло, маестро, принеси мені сигарети!

Мій приятель поквапом оплатив рахунок, і ми рушили звідти. На ходу прошепотів мені:

— Я його уб'ю! Хай-но тільки іще раз скаже мені «маестро»!

Я кивнув головою:

— Ти правий, маестро!

А він одказав:

— От коли мене так називаєш ти, то це інша річ.

Переклад із румунської.

1

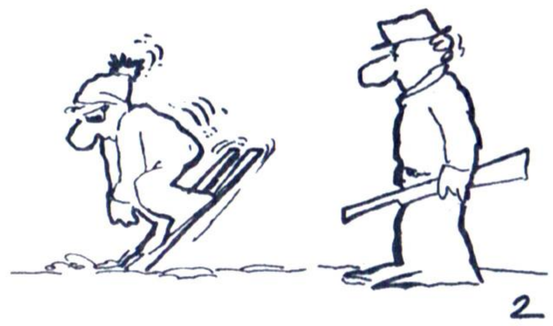

2

ІНТЕРС

ТУРБОТА ПРО КЛІЄНТА

— Кельнер! Ця моя вечеря вкладається в тринадцять шилінгів, а ви принесли рахунок на чотирнадцять.

— Не хотів настрою вам псувати: чув, як ви казали колезі, що дуже забобонні.

БУДЬТЕ ПОРЯДНИМИ

Напис у швейцарському ресторані: «Просимо відвідувачів, які хочуть украсти якийсь срібний прибор, попільничку чи іншу річ, робити це потайки, щоб не компрометувати доброго імені нашої клієнтури».

ЩО ЦЕ?

Шерлок Холмс і його друг Ватсон прогулюються по долині. Раптом до них доноситься страшне виття.

— Холмс, чи це, бува, не Баскервільський пес знов?

— Ні, Ватсоне. Це сірові Персі знов подали на сніданок вівсяну кашу.

ВДАЛА ПОЇЗДКА

— Чув, ви їздили в Індію полювати на тигрів.

— Так.

— Ну і як? Пощастило?

— Неймовірно. Не зустрів ані одного.

ЮВІЛЕЙНА ШАХІВНИЦЯ

Цей презент, шахівницю тобто, із нагоди ювілею вручив редакції Олександр Нестеренко, наш читач із с. Кашинці, що у Фастівському районі на Київщині.

Вирушивши з поля, на якому зазначено рік народження нашого з вами, читачу, ювіляра, обійдіть, побувавши на кожному полі один раз, усю шахівницю ходами шахового коня (літерою «Г») і складіть (один хід — одна літера, а в одному випадку — дефіс) відповіді, аби висвітлити деякі факти із ювілярового життєпису. Перші три пункти — ходи по двох зовнішніх рядах; 4 і 5 — внутрішня, виділена частина; решта — знову зовні. Робити це зручніше за ходом годинникової стрілки.

1. Місто, в якому ювіляр народився. 2. Ім'я, під яким він з'явився на світ. 3. Відомий український письменник, громадський і державний діяч, батько нашого ювіляра. 4. Одна з визначальних рис ювілярової вдачі. 5. Найвідоміший, найвизначніший із численного гурту дотепних та дбайливих ювілярових няньок та опікунів; після примусової десятилітньої перерви продовжив цю благородну справу. 6. Місто, в якому ювіляр явився під нинішнім іменем і в якому й нині проживає. 7. Оте, теперішнє, ім'я ювіляра. 8. І "найскладніше" запитання: скільки нашому іменинникові «стукнуло» і в якому році — за два ходи.

8	-	ї	п	к	л	П	р	в
7	й	р	Б	в	е	і	а	е
6	и	н	я	у	а	О	Ч	е
5	а	и	т	р	и	м	р	к
4	а	К	г	н	с	п	ц	е
3	н	Х	л	В	о	ш	и	е
2	2012	й	о	Е	ь	н	р	ь
1	1922	л	90	и	в	В	ц	т
	a	b	c	d	e	f	g	h

МІШИНКИ

МАЄ

Бенджамін випиває у барі чергову порцію віскі і каже чоловікові, що сидить за тим же столиком:

— Коли я вранці прокидаюся не десь там, а в своєму ліжку, то найбільше для мене задоволення — натиснути на кнопку дзвінка для виклику слуги.

— О! — з повагою вигукує співрозмовник. — У вас є слуга?

— Ні, є дзвінок.

НЕВЧАСНО

Молода велосипедистка проїхала на червоне світло. Поліцай п'ять разів просюрчав, поки вона врешті зупинилася.

— Ви що, не чули, що я свищу?

— Чула, але цього вечора я зайнята.

УСПІХ

Журналіст питає шахіста:

— Яке ваше найвизначніше досягнення?

— Партія, в якій мене переміг гросмейстер Моріс, була визнана найкращою в турнірі.

ХТО ВИ?

Статистика свідчить: у Англії курить кожен другий чоловік і кожна шоста жінка. Отож якщо ви курите, то можете самі розібратися, хто ви,— другий чоловік, чи шоста жінка.

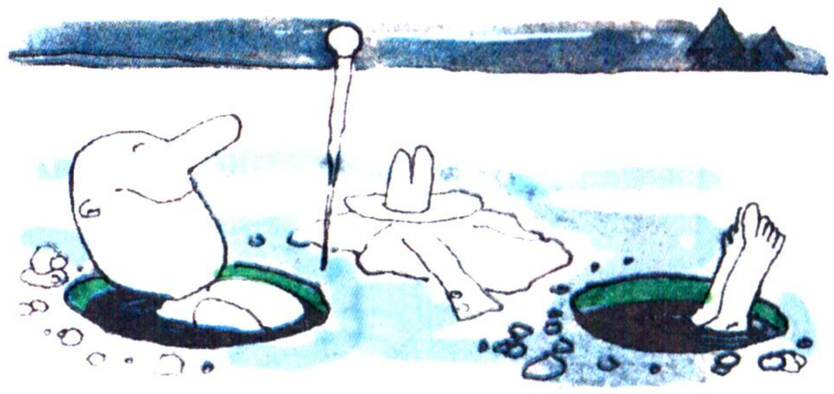

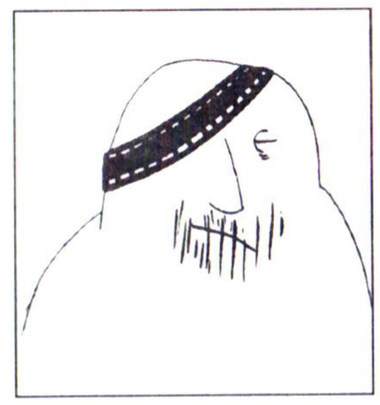

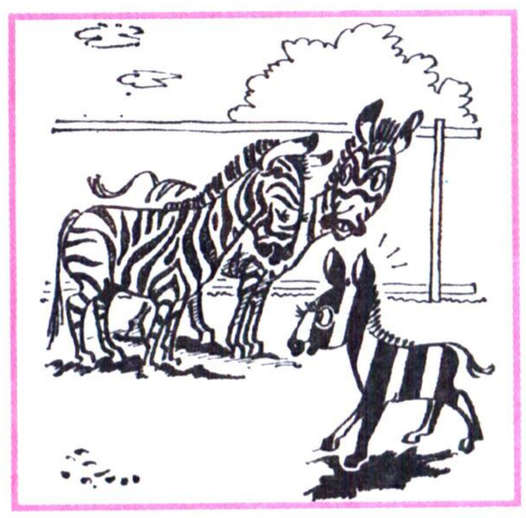

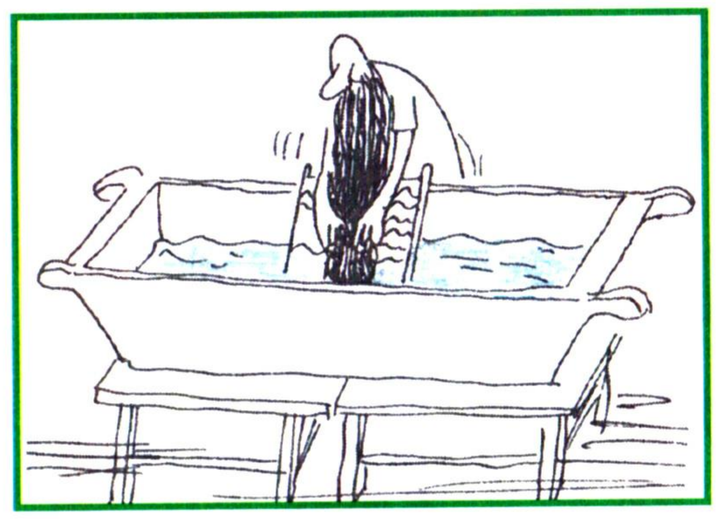

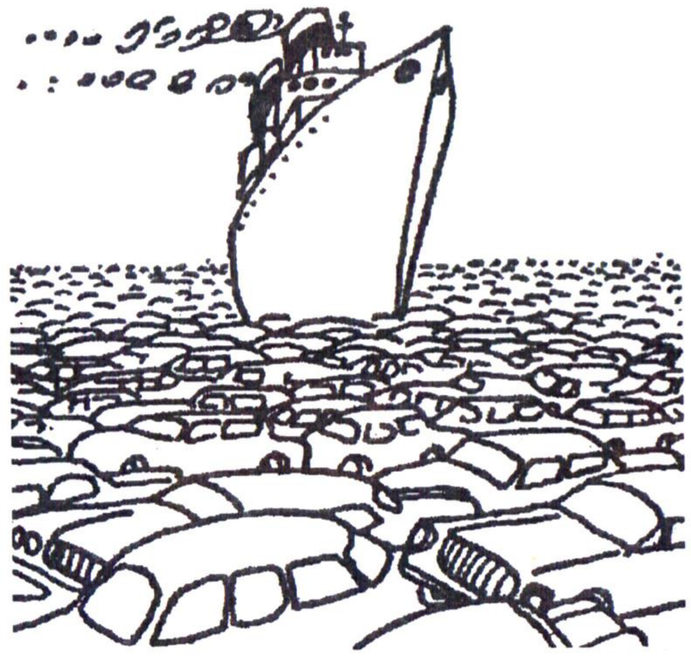

Страшне перо не в гуска...

(Із учнівських творів)

«А попереду йшов довгом'язий чоловік. Він же Остап».

«Лелека довго кружляв над хатою, а потім голосно закукурікав і полетів».

«Рівнобедренний трикутник — це той, у якого рівнії бйодра».

«Про гарне життя навіть пісні пишуться: «Скрипка грає, серце крає, наше літо загоряє».

«Здоров'я — це коли можна бігать осінню голою».

«Можливо, десь так колись, як мені буде приблизно 29, то і я женюся, як батько у 26».

«Ішли ми якось лісом і раптом із сосни падає дуб із жолудями. Нас так обсипало».

«Мане, коли малював худих жінок, то був економістом, а коли повних, то реалістом».

«Кайдаш постив сім п'ятниць на тиждень».

Надіслав Микола ЖАКУН.
с.Тучин Гощанського району, Рівненської області.

ВІДПОВІДІ НА ЧАЙНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 1

1. Мороз. 2. Завірюха. 3. Арктика. 4. Айсберг. 5. Гірлянда. 6. Актор. 7. Рекорд. 8. Доміно. 9. Оркестр. 10. Рудокоп. 11. Подарунок. 12. Комір. 13. Романс. 14. Серпантин. 15. Ніч. 16. Чарівниця. 17. Ялинка. 18. Атракціон. 19. Наст. 20. Танці. 21. Ілюмінація. 22. Ярмарок. 23. Ковзанка. 24. Автограф. 25. Фейєрверк. 26. Кожух. 27. Хлопавка. 28. Асорті. 29. Іній. 30. Йог. 31. Гамір. 32. Ролик. 33. Кулька. 34. Анонс. 35. Сніжок. 36. Келих. 37. Хвоя. 38. Якут. 39. Температура. 40. Антарктида. 41. Акциз. 42. Зайчик. 43. Костюм. 44. Маска. 45. Авторитет. 46. Тепло. 47. Ореол. 48. Лід. 49. Дід. 50. Домовик. 51. Калатало. 52. Озноб. 53. Бурулька. 54. Аїр. 55. Рукавиці. 56. Іграшка. 57. Абакан. 58. Ніс. 59. Санта. 60. Атос. 61. Січень.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «ЛЯ-ЛЯ-ЛЯ», ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Оля. 2. Лящ. 3. Гиля. 4. Ляси. 5. Гуля. 6. Крапля. 7.Лялька. 8. Козуля. 9. Валянки. 10. Зозуля. 11. Столяр. 12. Картопля. 13. «Малятко». 14. Земля. 15. Футляр. 16. Шабля.

ВІДПОВІДІ НА ЮВІЛЕЙНУ ШАХІВНИЦЮ

1. *Харків.* 2. *«Червоний перець».* 3. *В. Еллан-Блакитний.* 4. *Гумор.* 5. *Остап Вишня.* 6. *Київ.* 7. *«Перець».* 8. *90.2012.*

ПЕРЕЦЬ № 2 (1630)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 10.02.2012. Підписано до друку 22.02.2012. Формат 70х108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 7710прим. Зам. 0110202. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

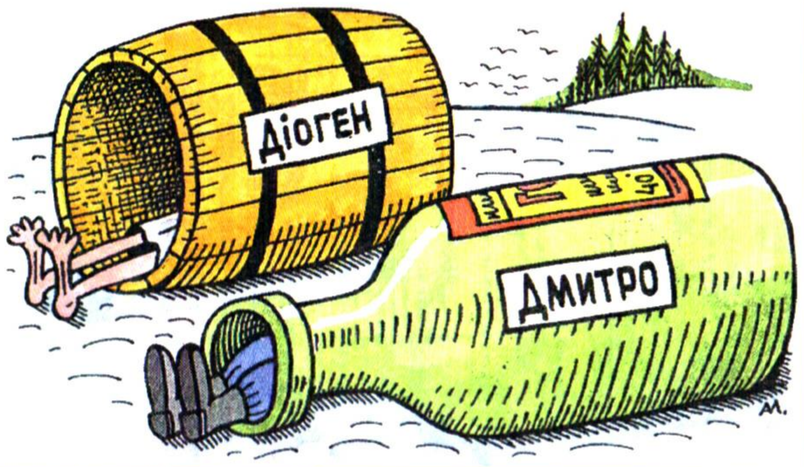

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Тікай, Вовче! Червона Шапочка з чергової акції повертається!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

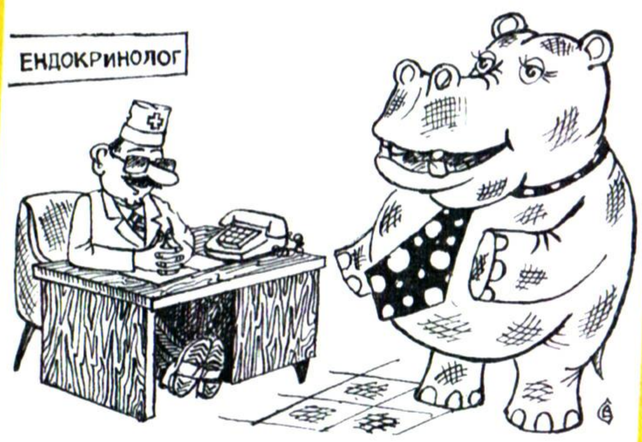

— Хочете схуднути — поживіть у київському зоопарку...

Володимир АДАМОВИЧ

Андрій САЄНКО

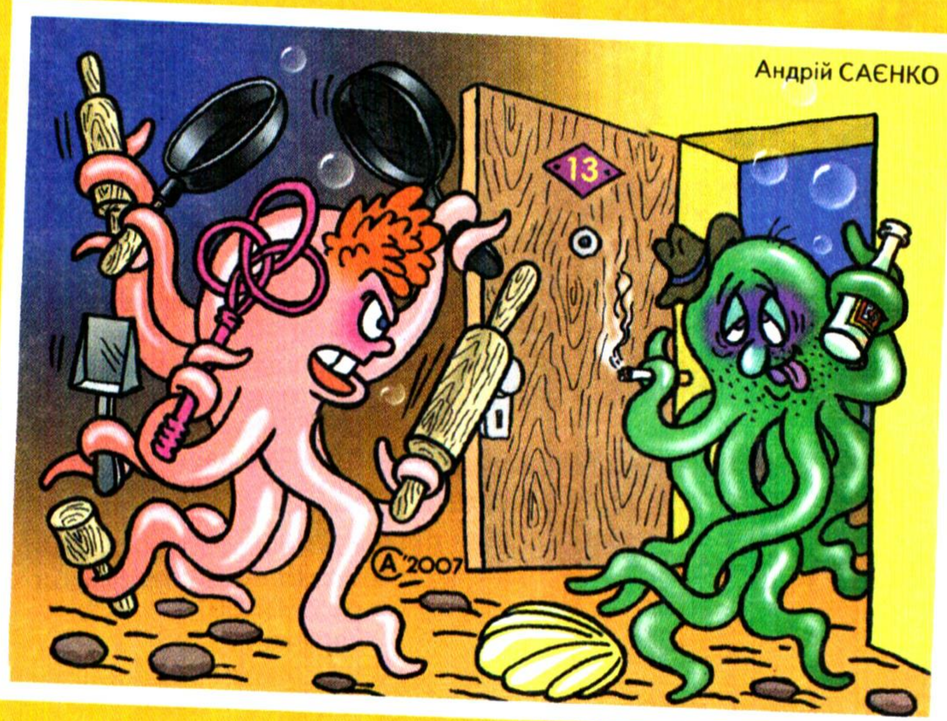

Валерій ЧМИРЬОВ

Юрій ОПЕКАН

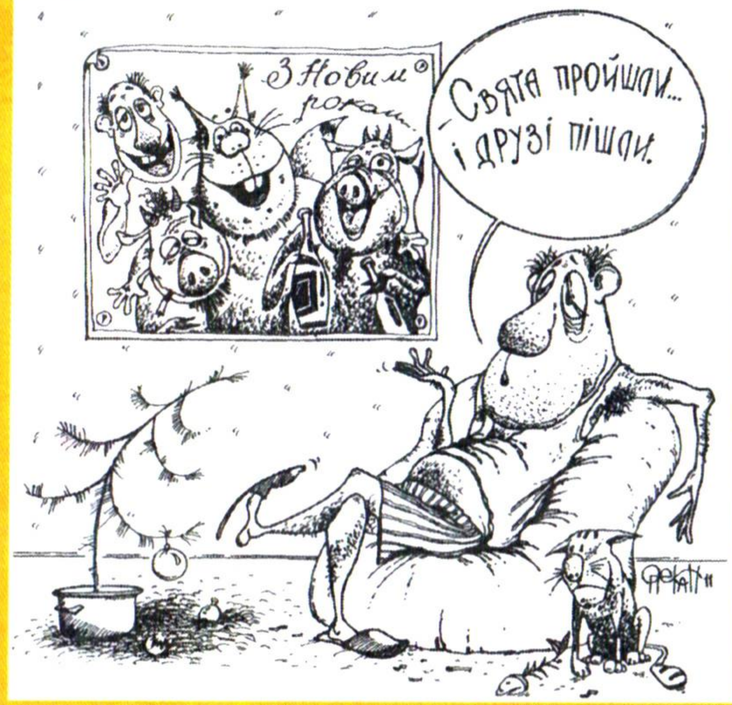

Анатолій ВАСИЛЕНКО

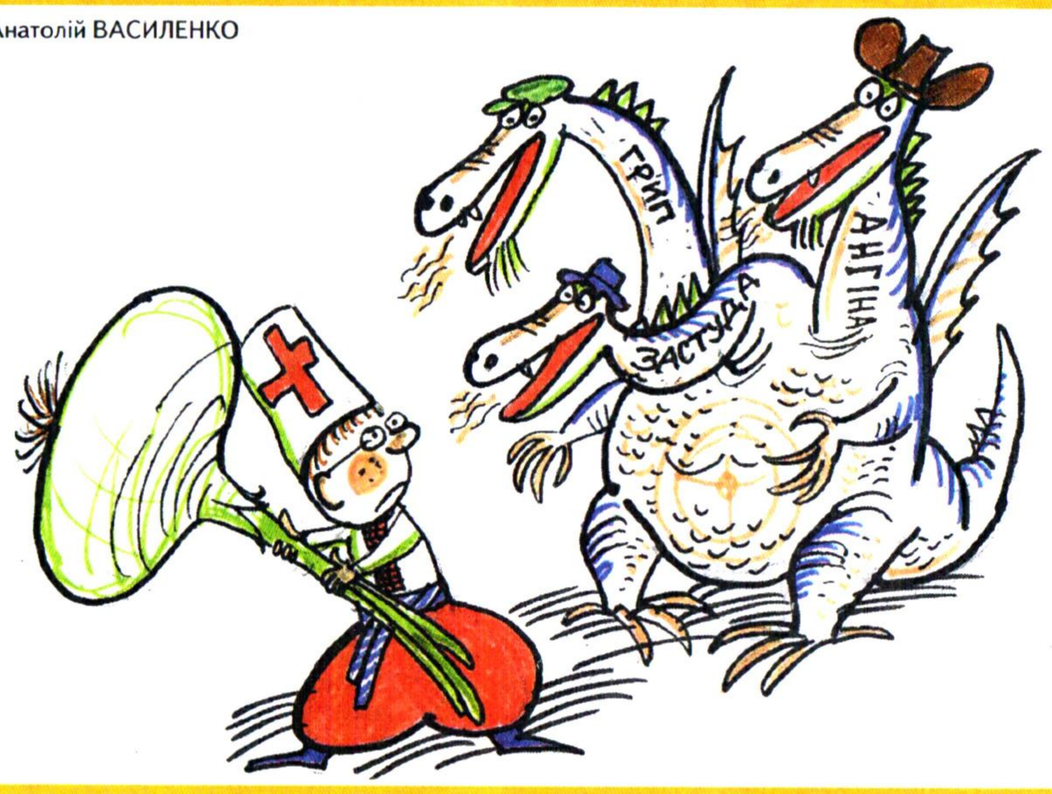

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

— Це ми для певності, бо не зовсім розібралися — за́мок чи замо́к спорудити веліли.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!